

Patricia Nauta is de vijfde stadsfotograaf. Een jaar lang gaat zij spoorzoeken, mensen en plekken ontdekken die verborgen zijn of zo vanzelfsprekend zijn dat je ze niet meer ziet. Ze maken een stad spannend en nodigen uit tot verkenning. De ene keer heeft de stadsfotograaf mensen met een lange geschiedenis met de stad voor de lens, de andere keer stadsgenoten die er nog maar kort verblijven. Door hun verhalen komt ze meer te weten over haar eigen heden en verleden, en dat van de stad. Oud en Nu!

Erfgoed

9 Zulke plekken zijn er steeds minder 9

Toen ik van school kwam, had ik geen toekomst. Opkomend neo-conservatisme en stuiptrekkend communisme. Zure regen en bodemverontreiniging. Oorlog in het Midden-Oosten en crisis in Europa. Woningnood en massaontslagen. Ik wilde kunstenaar worden, maar in Leiden was geen plaats. Genoeg leegstand, maar te weinig kunst. Ik vond ruimte in een lege groothandel, een hotel, een school en een munitiedepot. Grote, sfeervolle gebouwen op prachtige plekken. Maar ook kaal, zonder verwarming of warm water. Met vieze beesten en vage personen. Ik moest altijd alles schoonmaken en opbouwen. Daarna werd ik er vaak snel weer uitgezet. Ik was drukker met verhuizen en verbouwen dan met kunst. Nu gaat het beter. Kraken is nu leegstandbeheer. Vervallen kerken en fabrieken vormen religieus en industrieel erfgoed. Ze worden herbestemd tot karakteristieke woningen of representatieve kantoren. Er wordt minder afgebroken, maar steeds gaat iets verloren. Ik had een werkplaats in het Gortergebouw aan de Wassenaarseweg. Nu komen er miniflatjes die precies tussen de kozijnen passen. Zo blijft de gevel in stand, met de beelden Hoop en Zorg naast de voordeur. Onze kunstenaarsvereniging in de Praktijkschool aan de Ter Haarkade moest weg vanwege een nieuwbouwproject. Ik betwijfel of daar details gespaard blijven. De Meelfabriek sloot toen ik Leiden verliet. Na jarenlange leegstand komen er straks nieuwe woningen, kantoren, restaurants en een hotel. Ik loop door de fabriek met Ton en Marieke, twee toekomstige bewoners. Ik probeer de loop van het graan te volgen. Langs silo's en ketelhuizen van gescheurd beton en roestig ijzer. Tussen brokkelige zuilen, onder druipende plafonds. Er valt zacht gekleurd licht door de vuile ruiten. De stoffige lucht herinnert aan zwevend meel. De fabriek was het decor van prachtige foto's en spannende artistieke projecten. Straks hangt kunst alleen in de speciale expositieruimtes. We arriveren bij de loft. „Een buitenkans”, zegt Marieke. „Zulke plekken zijn er steeds minder. We wonen nu in een kerkje, maar ik heb altijd in een fabriek willen wonen.” Ze zien de indeling helemaal voor zich. Een weids uitzicht over de oude stad, met wellness en een natuurtuin, te midden van cultuur en horeca. Ik zie grote vensters op het noorden en droom stiekem mee over een studio of een atelier. Vroeger maalden honderden Leidse arbeiders hier een groot deel van Hollands graan. Nu zijn er nog enkele appartementen te koop.

Like ook de Facebookpagina StadsfotograafLeiden